

A Botond B. E. vezérsége még egyszer megköszöni mindazoknak, akik adományaikkal a gyűjtés sikeréhez hozzájárultak, hogy átérezték az itthon maradottak kötelességét, és azzal, amit nélkülözhettek, segítették értünk küzdő, fáradó, életüket áldozó testvéreinket: szegedi honvédeinket.

Szegedi Napló XVIII. (1942) február 26. 5. oldal

552. Nagy sikerrel folytatják a gyűjtést a főiskolások a fronton harcoló katonák részére

Vasárnap füsttelen napot tartanak Szeged utcáin és szórakozóhelyein a Turul bajtársak

A szegedi tanárképző főiskolások Botond Bajtársi Egyesületének a főiskola Boldogasszony sugárúti épületében lévő helyiségében mindig élénk élet folyik, néhány nap óta azonban még inkább megelevenedik a sürgés-forgás az alagsorban elhelyezett helyiségben. Itt rendezték be ugyanis a főiskolások a gyűjtőközpontjukat. Amint azt a Délmagyarország is hirdette a Botond bajtársak gyűjtést indítottak a harctéren szolgálatot teljesítő honvédek részére. Ebből a gyűjtésből befolyó adományokat gyűjtik itt össze, rendszerezik, csomagolják a lelkes főiskolás fiúk és leányok. Meglátogattuk a derék főiskolásokat „munkahelyükön”. Mert az egyesületi helyiség, amely más alkalmakkor a bajtársak szórakozását szolgálja, most valóságos munkateremmé alakul át. Egy nagy asztalnál az adományok jegyzékbevitelét végzi néhány főiskolás fiatalember és kisasszony, a többi asztalok pedig már tele vannak az összegyűjtött adományokkal.

„A Botond Bajtársi Egyesületet az a cél vezette a gyűjtés megindításánál – mondotta a gyűjtőközpont vezetője –, hogy bekapcsolódjon abba, a már országossá nőtt mozgalomba, amelyet a fronton küzdő honvédek megajándékozására indított a Vöröskereszt égisze alatt. Hétfőn mintegy száz főiskolás fiú és leány indult el a városba, hogy adományokat kérjen Szeged polgárságától fronton küzdő fiai számára. Főleg meleg ruhaneműt, élelmiszert, cigarettát kérünk azoktól, akiknek módjukban áll adakozni, de bármit elfogadunk, aminek otthonuktól elszakított véreink odakinn a fronton hasznát tudják venni. Így igyekszünk minél több könyvet összegyűjteni, hogy honvédeink a harcok szünetében szórakozhassanak is, a szellemük ápolásával is foglalkozhassanak. Pénzadományokat nem fogadhatunk el, legfeljebb olyan formában, hogy a felajánlott pénzösszeget nyomban dohány-neműt vásárolunk.”

15 000 cigaretta és 500 könyv

Szétrévezve az asztalokon a legkülönbélebb ajándékokat találjuk. Három nap alatt mintegy 15000 darab cigarettát, több kiló dohányt, 500 kötet könyvet, rengeteg folyóiratot, meleg téli ruhadarabokat, kötött sapkákat, amelyek kiválóan alkalmasak az acélsisak alá, sálakat, fülvédőket, zsebkendőket, meleg alsót, kesztyűket stb. gyűjtöttek össze az egyes csoportok. Sokan gyapjúfonalakat adtak,

ebből a főiskola szorgos leányhallgatói éppen most kötik az érmelegítőket, meg a térdmelegítőket a szegedi kerékpáros honvédek számára. Élelmiszeradomány is akad a „gazdag gyűjteményben”, persze főleg olyan térszertanemű, amelyet a megromlás veszélye nélkül tudnak szállítani. Vannak aztán olyan adományok is, amelyekből csak néhány darab gyűlt még össze, de amelyek éppen ezért talán a legkapósabbak lesznek a honvédek között. Így például van itt zsebkész, pipa, levélpapír, fényképezéshez filmtekerész, cigarettaszipka és egyéb, katonáember számára hasznos dolog.

Dicséret és panasz

Érdekes tapasztalatokról beszélnek a derék főiskolások, amint gyűjtőkörútjukról visszatérve beszámolnak gyűjtőmunkájuk aznapi eredményeiről.

„Szerte a városban általában szívesen fogadnak minket, és örömmel ajánlják fel adományait az emberek – mesélik a gyűjtők – azt tapasztaltuk azonban, hogy szegényebb sorsú és egyszerűbb emberek sokkal szívesebben és többet adnak, mint azok, akiknek módjukban lenne, megerőltetés nélkül adni. Nem egy módosabb háznál egyenesen elutasítottak bennünket, vagy valamiféle kifogással kitértek az adakozás elől. Az ilyen helyeken az is előfordult, hogy ügynököknek néztek bennünket – panaszozzák a derék ifjak – és szóba sem álltak velünk.”

Az ilyen elbánás természetesen rosszul esik ezeknek a lelkes leányoknak és fiatal embereknek, hiszen teljesen önzetlenül, hazafias felbuzdulásból, éppen most az alapvizsgák és szakvizsgák táján idejük és munkaerejük feláldozásával vállalkoztak a gyűjtés nem könnyű feladatára. Semmiképpen nem helyénvaló tehát velük szemben ez a viselkedés. Még az a szerencse, hogy csak szórványosan fordultak elő ilyen esetek, és vannak a gyűjtésnek örömei, melyek kitartást és buzdítást adnak a további munkához. Jóleső érzéssel említik például Babarcsi Antal 50 százalékos hadirokkant, piaci árus nevét, aki szegény ember létére eddig a legnagyobb adományt ajánlotta fel: 15 pengő értékű cigarettát vásárolt a honvédeknek.

„Füsttelen nap”

A gyűjtés tehát jó úton halad és egyre kiszélesedik. A jövő hét közepéig járják még a várost a főiskolás diákok, akik maguk kezdeményezték az akciót és egyelőre maguk is végzik, a héten azonban bekapcsolják a munkába a Szent Imre Polgári Iskola cserkészcsapatát is. A cserkészek szedik össze azokat a felajánlott tárgyakat, amelyeket a gyűjtők nem tudnak magukkal vinni. Vasárnap pedig a Turul Szövetség valamennyi bajtársi egyesülete bekapcsolódik az akcióba, és Szeged utcáin cigarettát gyűjtenek a frontkatonák részére. Este a szórakozóhelyeket, színházat, kávézókat, mozikat, vendéglőket keresik fel gyűjtődobozzal a kezükben a bajtársi egyesületek tagjai, és pár darab cigarettát azok számára, akik odakinn a hideg téli állásokban nehezebben juthatnak hozzá. Más városokban már sikerrel megrendezett, úgymond „füsttelen nap” lesz ez, a gyűjtők remélik, hogy náluk is ugyanolyan sikerrel végződik, mint egyebütt.

Fogadja tehát mindenki megértéssel, szeretettel a nemes cél érdekében fáradozó diákokat, és jó szívvel ajánlja fel adományait az érettük harcoló honvédek számára. Akikhez pedig véletlenül nem jutnak el az adománygyűjtők, azok keressék fel a Botond Bajtársi Egyesület hivatalos helyiségét a főiskola Boldogasszony sugárút 6 szám alatti épületének alagsorában, és jelentsék be, vagy vigyék el maguk adományait.

Délmagyarország XVIII. (1942) február 26. 4. oldal

553. A tanárképző ifjúsága impozáns lefolyású gyűlésen kérte sérelmei orvoslását

Memorandumot intéztek a vallás- és közoktatásügy miniszterhez

Impozáns lefolyású nagygyűlést tartott szerdán délelőtt a szegedi Polgári Iskolai Tanárképző Főiskola ifjúsága. A nagygyűlésen azokat a problémákat tették szóvá és keresték rájuk a megoldást, amelyek már régóta fájó kérdései a főiskolás fiatalságnak és a magyar polgár iskolai tanárságnak. Mintegy 500 főiskolai hallgató és hallgatónő szorongott a főiskola zsúfolásig megtelt nagytermében, és a fiatalság, vérmérsékletének megfelelő hangnemben, de mindég komoly és túlzásoktól mentes hangon tárgyalta a saját életére nézve sorsdöntő problémákat. A nagygyűlésen elejétől végéig jelen volt a tanári kar, élén Schilling Gábor, is és megértéssel hallgatta az elhangzott jókívánásokat.

Horváth József, a főiskolások hivatásszervezetének elnöke nyitotta meg a nagygyűlést és a vendégként jelenlévő tanári kar üdvözlése után rámutatott azokra az okokra, amelyek a gyűlés összehívását szükségessé tették. Nagyjából a főiskolai ifjúságnak az egyetemi ifjúsághoz viszonyított kedvezőtlenebb helyzetében és a polgári iskolai tanárság meg nem felelő dotálásában jelölte meg ezeket az okokat. Kijelentette: a főiskolás fiatalság tudatában van, hogy a magyarság sorsdöntő napokat él. A lemondásra, az önfeladásra a magyar történelem folyamán talán még soha nem volt annyira szükség, mint most, mégis, vagy talán éppen ezért szóvá kell tenni a főiskolás fiatalság és a polgári iskolai tanárság helyzetét. A főiskolás ifjú, akiből a nemzetnevelés egyik legfontosabb tényezője, a polgári iskolai tanár lesz, tudatában van, hogy felelősséggel tartozik a nemzet sorsának alakításáért, éppen ezért kötelessége a saját sorsának alakulását is kedvezően befolyásolnia. Mi sem áll távolabb a főiskolai fiatalságtól, mint a felelőtlen hangulatkeltés, de ki kell jelenteni, hogy a helyzet feltárása, még az ország mai állapotában is jogos és azok orvoslása kötelesség. Bejelentette, hogy memorandumot készítettek, amelyet fel fognak olvasni és felterjesztenek a vallás- és közoktatásügyi miniszterhez. Az elnök szavait nagy taps és éljenzés kísérte.

Gertig Béla a diákszociális osztály vezetője sorra vette azokat a sérelmeket, amelyeknek orvoslását kéri a főiskolás ifjúság. Rámutatott, hogy hiteles statisztikai adatok szerint a főiskola hallgatósága öt éves tanítóképző intézeti tanulás után